

χύτερον, συμπαρασύρων χώματα, λίθους, χάλικας. Οί δεαται απέστρεψαν τὰ βλέμματα καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσαν ὀπισθὲν των εἰς τὸν βράχον τὸν κρότον συντριβομένου σώματος καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο τὸν πάταγον ὡσεὶ βαρέος ὄγκου ὑγρᾶς γῆς καταπεσοῦσης.

Ὅτε ἀνέλαβον ἱκανὸν θάρρος ὥστε νὰ μεταστραφῶσιν, εἶδον αὐτὸν συντεδραυσμένον καὶ ἀγνώριστον. Ἡ νεάνις ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς πέτρας ἀναίσθητος· ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν μετεκόμισεν οἴκαδε.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPΓENIEΦ.

(Συνέχεια).

II.

Αἰφνης ἐκρούσθη ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν τοῦ μαγαζείου κῶδων. Μικρὸς τις παῖς χωρικός φορῶν διφθέρινον κάλυμμά τῆς κεφαλῆς καὶ ἐρυθρὸν περιστήθιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Ἦτο ὁ πρῶτος πελάτης τὴν ἡμέραν ταύτην.

«Ἐταί πηγαίνουν ἡ ἐργασίαι στὸ μαγαζί μας» εἶχεν εἰπεῖ κατὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὸν Σανὶν ἡ κυρία Ἐλεονώρα στενάχασα.

Ἡ γηραιά κυρία ἐξηκολούθει νὰ κοιμάται. Ἡ Τζέμμα δὲν ἐτόλμα ν' ἀποσῶρῃ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν εἶχε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, καὶ εἶπε σιγαλὰ πρὸς τὸν Σανὶν:

«Πηγαίνετε σεῖς στὸ μαγαζί γιὰ μένα.»

Ὁ Σανὶν μετέβη ἀμέσως ἀκροποδητεῖ εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Ὁ χωρικός παῖς ἐξήτησεν ἐν τέταρτον τῆς λίτρας πεπερτίας.

«Πόσο νὰ τοῦ πάρω;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν ψιθυρίζων διὰ τῆς θύρας.

«Ἐξ ἑκρῶτερ» ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα ἐπ' ἰσῆς ψιθυρίζουσα.

Ὁ Σανὶν ἐζύγισεν ἐν τέταρτον τῆς λίτρας πιπερίτες, εὗρεν ἐν τεμάχιον χάρτου, τὸ ἐτόλιξεν ἐν σχήματι χωνίου, ἐνέθηκε τὸ ἐμπόρευμα, ἔκλεισε τὸ χωνίον, ἔσεισεν αὐτό, προσεπάθησεν νὰ τὸ τυλίξῃ καλῆτερα, τὸ ἔσεισε καὶ ἄλλιν, ἐπὶ τέλους τὸ ἔδωκε καὶ παρέλαβε τὰ χρήματα. Ὁ παῖς παρετῆρε ἐκπληκτός τὰ κινήματά του καὶ περιέστρεφε τὸν σκουφὸν του εἰς τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἡ Τζέμμα, πιέζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν χειλέων της, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα. Μόλις ἐξῆλθεν ὁ παῖς, καὶ ἀμέσως εἰσῆλθε δευτέρος ἀγοραστής καὶ ἔπειτα τρίτος...

«Ὡς φαίνεται ἔχω καλὸ χέρι» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν.

Ὁ δευτέρος πελάτης τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξήτησε ἓνα ποτήρι σουμάδα, ὁ δὲ τρίτος μισὴ λίτρα ζαχαρωτά. Ὁ Σανὶν, τοὺς ὑπηρετήσας, ἐν δὲ τῇ ἀδεξιότητι του ἔκαμνε πολλὸν θόρυβον μετὰ τὰ κοχλιάρια καὶ τὰ φυτζάνια. Ὅτε δὲ κατόπιν ἔδωσε λογαριασμὸν τῶν ἐσόδων, ἐφάνη ὅτι εἶχε πωλήσῃ τὴν σουμάδα πολλὴ εὐδην, τὰ δὲ ζαχαρωτά δύο κρῶτερ ἀκριβώτερα. Ἡ Τζέμμα δὲν ἔπαυσεν ἀκόμη νὰ γελᾷ ἀθρόως, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Σανὶν, ἦτο ἐδθυμώτατος καὶ εἰς ἄκρον εὐτυχίας. Εὐχαρίστας θὰ ἔμενε κατ' ὄλην του τὴν ζωὴν ὀπισθεν τῆς τραπέζης ἐκείνης πωλῶν σουμάδας καὶ ζαχαρωτά, ἐνῶ ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο κοράσιον τὸν παρετῆρε μετὰ τὰ φιλοφρόνας εἰρωνικά βλέμματα, καὶ ἐνῶ ὁ θερινὸς ἥλιος διαπερῶν τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν ἐμπροσθεν τῶν παραθύρων πεφυτευμένων καστοναῶν, ἐπληροῦ ὀλόκληρον τὸ δωματίον μετὰ τὴν χρυσοπράσινον λάμψιν τῶν μεσημβρινῶν ἀκτίνων καὶ μεσημβρινῶν σκιῶν, καὶ ἡ καρδιά τοῦ Σανὶν ἔβαυκαλᾶτο ἐν γλυκεῖᾳ ὄνειροπόλῳ ἀργίᾳ, ἐν τῇ ἀμεριμνησίᾳ τῆς νεότητος — τῆς πρώτης νεότητος!

Ὁ τέταρτος πελάτης ἐξήτησε ἓνα καφφέν, καὶ οὕτω ἠναγκάσθη ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Πανταλόνε (Ὁ Αἰμίλιος δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰσὲτι ἀπὸ τοῦ κυρίου Κλύβερ).

Ὁ Σανὶν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὀπίσθιον δωματίον καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς Τζέmmas. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐκοιμάτο εἰσέτι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς θυγατρὸς της.

«Ὅταν κοιμάται ἡ μητέρα, τῆς περνᾷ ὁ κεφαλόπονος» εἶπεν ἡ Τζέμμα.

Οἱ νέοι, οἵτινες εἶχον παροτρύνῃ τὸν Λιέφ πρὸς τὸ κινδυνῶδες τόλμημα, δὲν ἐτόλμων ἤδη νὰ τείνωσιν οὐδὲ τὴν χεῖρα πρὸς βοήθειάν του. Οὐδεὶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀτενίσῃ. Προσῆλθον λοιπὸν οἱ γέροντες. Ὁ πρεσβύτατος ἐξ αὐτῶν ἐπιλαβόμενος τοῦ πτώματος εἶπε: «Ἦτο ἀνοησία — ὅμως» προσέθηκεν εἰτα ἀναβλέψας πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀποκρήνου ὄρους «εἶνε καλὸν νὰ εὐρίσκεται τι τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ μὴ εἰμφορῇ ὁ καθένας νὰ τὸ φθάσῃ.»

Ὁ Σανὶν φιλῇ, ἐννοεῖται, πάλιν ὡς πρότερον, ψιθυρίζων, καὶ δὴ περὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν του. Μετὰ σπουδαιότητος ἤρχισε νὰ πληροφοροῖται περὶ τῶν τιμῶν τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων τοῦ ζαχαροπλαστείου. Ἡ Τζέμμα μετ' ἰσῆς σπουδαιότητος ἀπήντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀμφότεροι δὲ ἐγέλων ἐνδομύχως, ὡς νὰ συνεπαίνοντο ὅτι ἐπαίζον ἀστείωτάτην κωμωδίαν.

Αἰφνης ἠκούσθη ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐπαίξε μίαν μελωδίαν ἐκ τοῦ «Freischütz»:

«Durch die Felder, durch die Auen...»

Οἱ ὄξεις, δυσαρμονικοὶ τόνοι τοῦ ὄργανου διέσχιζον τρέμοντες καὶ σὺριστικοὶ τὸν ἀκίνητον ἀέρα. Ἡ Τζέμμα ἐτρομάχη... «Θὰ ζυγνήσῃ τὴν μητέρα!»

Ὁ Σανὶν ἔδραμεν ἀμέσως εἰς τὸν δρόμον, ἔρριπεν ὀλίγα κρῶτερ εἰς τὸν πλανόδιον μουσικόν, τὸν διέταξε νὰ παύσῃ καὶ ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν. Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωματίον, ἡ Τζέμμα τὸν εὐχαρίστησε δι' ἐλαφροῦ νεύματος· εἰτα δὲ, σὺν νόῳ ἅμα καὶ μειδιῶσα, ἤρχισε μετὰ μόλις ἐπαισθητῇ φωνῇ νὰ τραγουδῇ τὴν ὠραίαν μελωδίαν τοῦ Weber, κατ' ἣν ὁ Μὰξ ἐκφράζει ὅλους τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ πρώτου ἔρωτος. Εἰτα δὲ ἠρώτησε τὸν Σανὶν ἂν ἐγνώριζε τὸ «Freischütz» καὶ ἂν τοῦ ἤρεσκεν ὁ Weber, προσέθηκε δὲ ὅτι ἂν καὶ εἶνε ἰταλὶς, προτιμᾷ τοιαύτην μουσικὴν πάσης ἄλλης. Ἀπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Weber ἡ ὀμίλια ἐστράφη εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὸν ῥωμαντισμὸν καὶ τέλος εἰς τὸν Hoffmann, ὅστις τότε ἀνεγινώσκετο ἀπλήστως ὑπὸ πάντων...

Ἀκόμη ἐκοιμάτο ἡ κυρία Ἐλεονώρα, μάλιστα δὲ καὶ ἐροχάλιζε λιγάκι, αἱ δὲ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ὡς στεναὶ λωρίδες εἰσδύουσαι διὰ τῶν ῥωγμῶν τῶν συσπαστῶν παραθυροφύλλων, ὥλισθανον καὶ μετεκινούνοτο ἀνεπαισθήτως μὲν ἄλλ' ἀκαταπαύστως ἀνὰ τὸ δάπεδον, ὑπεράνω τῶν ἐπίπλων, τῶν ἀνθέων, καὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Τζέmmas.

12.

Ἐκ τῆς ὀμιλίας ἐφάνη, ὅτι ἡ Τζέμμα δὲν ἦτο λάτρις τοῦ Hoffmann, μάλιστα δὲ ὅτι τὸν εὗρισκε — βαρετόν. Τὸ φανταστικὸν καὶ αἰθέριον, τὸ βόρειον στοιχεῖον εἰς τὰς διηγῆσεις του εἶχε πολλὸ ὀλίγον θέλγητρον διὰ τὴν φαιδρὰν καὶ εὐθυμον, τὴν μεσημβρινὴν φύσιν τῆς Τζέmmas. «Αὐτὰ εἶναι ὅλα παραμύθια, ὅλ' αὐτὰ εἶναι γραμμένα γιὰ παιδιά!» ἔλεγε μετὰ τινος περιφρονησεως. Προσέτι δὲ ἠσθάνετο ἀμυδρῶς πως, ὅτι εἰς τὸν Hoffmann ἔλειπεν ἡ ποίησις.

Ἀλλ' ὅμως εὗρισκετο μεταξὺ τῶν διηγῆσεων τούτων μία — τῆς ὁποίας ἄλλως τε τὸν τίτλον εἶχε λησμονήσῃ — ἣτις ἤρεσεν εἰς αὐτὴν πολὺ. Καὶ κυρίως εἰπεῖν ἤρεσκεν εἰς αὐτὴν μόνον ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος· διότι τὸ τέλος εἶχεν ἡ Τζέμμα λησμονήσῃ, ἴσως δὲ καὶ οὐδέποτε ἀναγνώσῃ. Εἰς αὐτὸ τὸ διήγημα πρόκειται περὶ ἐνὸς νέου ὅστις εἰς κάποιον μέρος — ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἰς ἓνα ζαχαροπλαστεῖον — ἀπαντᾷ μίαν νεάνιδα, μίαν Ἑλληνίδα θαυμασίας ὠραότητος· ἡ νέα αὕτη εὐρίσκεται ὁμοῦ μετὰ ἓνα μυστηριώδη, παράδοξον γέροντα. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐρωτεύεται ὁ νέος τὴν νεάνιδα, ἣτις τὸν ἀτενίζει τόσον μελαγχολικῶς, ὡς νὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ... Ὁ νέος ἀπομακρύνεται μίαν στιγμὴν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, ἐγείναι καὶ οἱ δύο ἄφαντοι, ἡ νεάνις καὶ ὁ γέρον. Ὁ νέος ὁρμᾷ πρὸς ἀναζήτησίν των, εἰς ἕκαστον βῆμα ἀνακαλύπτει

πρόσφατα ἴχνη τῶν ἀφανισθέντων, ἐξακολουθεῖ ἀκαμάτως τὰς ἐρεῦ-
νας του, ἀλλ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ καὶ κατ' οὐδένα τρόπον εἰμπορεῖ
νὰ τοὺς εὕρῃ. Ἡ φράϊα, ἀγνωστος νεῦνις ἠφανίσθη ἀπ' αὐτοῦ διὰ
παντὸς — ἐκεῖνος δὲ ποτὲ δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸ ἱκετευτικόν
τῆς βλέμμα καὶ τυραννεῖται διηνεκῶς ὑπὸ τῆς σκέψεως, ὅτι ἴσως
ἀπώλεσε διὰ παντὸς τὴν εὐδαιμονίαν του . . .

Ὁ Hoffmann ἀμφιβάλλων ἂν ἐπεράτωσεν οὕτω πως τὴν διήγη-
σιν του· ἀλλ' ἡ Τζέμμα οὕτω πως τὴν ἐφαντάσθη καὶ τὴν ἐνετί-
πωσεν εἰς τὴν μνήμην της.

«Πιστεύω» ἐψιθύρισεν ἡ Τζέμμα «ὅτι τοιαῦται συναντήσεις καὶ
τοιούτοι χωρισμοὶ συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον συχνότερα ἢ ὅτι νο-
μίζομεν.»

ἔτοιμον. Ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, ὁ πρῶτον αἰοῖδος καὶ ὁ ὑπηρέτης
ἦτο συγχρόνως καὶ μάγειρος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Ῥοσέλλα.

13.

Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Σανὶν ἔμεινεν ἀκόμῃ. Τὸν εἶχον ἐπα-
νελημμένως ἐμποδίσῃ ν' ἀναχωρήσῃ, προφασίζόμενοι ὅτι ἦτο τόσο
φοβερά ζέστη, ὅτε δὲ βραδύτερον ἐμετριάσθη ὁ καύσων καὶ ὁ ἀήρ
ἔγεινε δροσερώτερος, τῷ ἔκαμαν τὴν πρότασιν νὰ μεταβῇ μαζὶ τῶν
εἰς τὸν κήπον καὶ νὰ πῇ τὸν καφφὲν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀκακιῶν.
Ὁ Σανὶν ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀρ-
ρήτως εὐτυχῇ. Τὸ μονοτόνως ἤρεμον, ἀτάραχον ρεῦμα τοῦ βίου μας

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΚΤΛΗΞΙΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ Szirmai Antal.

Ὁ Σανὶν ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶτα ᾤμιλησε —
περὶ τοῦ κυρίου Κλύβερ. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καδ' ἦν ἐπρόφερε τὸ
ὄνομά του. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδέποτε τὸν εἶχε συλλογισθῇ.

Τώρα ἦτο ἡ Τζέμμα ἡ σιωπῶσα: ἔγεινε σκυθρωπὴ καὶ σόννου
μέχρι τοῦ ὄνυχος τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς χειρὸς της καὶ ἀπέστρεψε
τὰ βλέμματα. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ ἐπαινῇ τὸν μνηστήρᾳ της καὶ νὰ
ὀμιλῇ περὶ τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχε διοργανώσῃ διὰ
τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἶτα δὲ ρίψασα ταχέως ἐν βλέμμα πρὸς τὸν
Σανὶν ἑσιώπησε.

Ὁ Σανὶν περιηλθέ πως εἰς ἀμηχανίαν, καὶ δὲν ἤξευρε περὶ
τίνος νὰ ὀμιλήσῃ κατὰ πρῶτον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Αἰμιλίος θορυβωδῶς εἰς τὸ
δαμάτιον καὶ ἐξύπνησε τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν . . . Ὁ Σανὶν
ἐχαίρεισε τὴν ἐμφάνισίν του μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθῶναν. Ὁ Παν-
ταλεόνε ἐπρόβαλεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα εἶνε

ἐγκρίπτει εἰς τὰ βᾶθη του μεγάλης χαρᾶς, ὁ δὲ Σανὶν παρεδίδετο
ἤδη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν ὀλοψύχως, χωρὶς νὰ περιμένῃ φρι-
σμένον τι παρὰ τῆς σήμερον, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὴν αἰτίαν, καὶ
χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται τὴν χθесινήν ἡμέραν. Ὅποια εὐτυχία ἦτο ἡδη
δι' αὐτὸν νὰ εὐρίσκεται ἐν συναναστροφῇ μετὰ τοιαύτης νεάνιδος οἷα
ἦτο ἡ Τζέμμα! Μετ' ὀλίγον θὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς καὶ ὁ χωρισμὸς
τῶν ἴσως θὰ εἶνε αἰώνιος! Ἀλλ' ἐφ' ὅσον μία καὶ ἡ αὐτὴ λέμβος,
ὅπως εἰς τὴν ῥομάντσον του Οὐλάνδου, σὰς φέρει ἀνὰ τὰ ἤρεμα
κύματα τοῦ βίου — χαῖρε, ὦ ὁδοιπόρε, καὶ ἔσο εὐτυχής! Καὶ τὰ
πάντα ἐφαίνοντο φράϊα καὶ εὐάρεστα εἰς τὸν εὐτυχῇ ὁδοιπρόν.
Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπρότεινε εἰς τὸν Σανὶν νὰ παίξωσι μετὰ τοῦ
Πανταλεόνε ἓνα «τρισκεῖτε» καὶ τὸν ἐδίδαξε τὸ ἀπλοῦν τοῦτο ἰτα-
λικὸν παιγνίδιον: τοῦ ἐκέρδησε μάλιστα καὶ ὀλίγα κρόιττερ, ὁ δὲ
Σανὶν ἦτο κατευχαριστημένος.

Κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰμιλίου ὁ Πανταλεόνε ἠνάγκασε τὸ
κυνάριον Ταρτάλια νὰ δεῖξῃ ὅλην του τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν εἶχε

μάδη παρά του γέροντος — και ο Ταρτάλιος ἐπῆδα ὑπεράνω μιᾶς ράβδου, «ὠμίλει», δηλαδὴ ὑλάκει καὶ ἐπαρνύετο, ἐκλείε τὴν θύραν διὰ τοῦ μικροῦ τοῦ ρύγχους, ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του μίαν πεπαιωμένην παντοφύλαν καὶ τέλος, φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παλαιὸν τινα σκουφον παρίστανε τὸν στρατάρχην Βερναδόττον, ὅστις ἔνεκα τῆς προδοσίας του λαμβάνει παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Ναπολέοντος τὰς φοβερωτάτας μορφὰς καὶ ἐπιπλήξεις.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ὑπεδύετο, ἐννοεῖται, ὁ Πανταλέων καὶ δὴ μετὰ πιστῆς ἀκριβείας: ἔχων τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένους, καὶ τὸ μέτωπον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν κεκαλυμμένον διὰ τριγωνικοῦ πύλου, ὠμίλησε γαλλιστὶ πρὸς τὸν Ταρτάλιαν μὲ φωνὴν ὀξείαν καὶ βραγχώδη· ἀλλὰ, Θεέ μου, τί γαλλικὰ ἦσαν ἐκεῖνα; Ὁ Ταρτάλιος ἐκάθητο ζαρωμένος ἐνάπιον τοῦ Πανταλέοντος, ἔχων τὴν οὐρὰν ἐσφηνωμένην μεταξὺ τῶν σκελῶν του, καὶ παρεθίρει ἔμποδος καὶ τρέμων τὸν κύριόν του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡσάκις ὁ Ναπολεὼν ὑψωνε τὴν φωνήν του, ὁ Βερναδόττος ἀναρροῦτο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του. «Fuori traditore!» (ἔξω, προδοτὰ!) ἐφώναζεν ἐπὶ τέλους ὁ Ναπολεὼν, λησμονῶν ἐν τῇ σφοδρότητι τῆς ὀργῆς του, ὅτι ὀφείλει νῆ ὑποκριθῇ τὸ μέρος του μέχρι τέλους γαλλιστὶ, ὁ δὲ Βερναδόττος κατέφυγε δρομαίως ὑπὸ τὸν καναπέν, ἐξῆλθεν ὁμως πάλιν ἐκ τῆς κρύπτης του καὶ ἤρchiεν εὐθυμος καὶ περιχαρὴς νὰ ὑλακτῇ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ, ὅτι τῶρα ἡ παρὰστας ἐτελείωσεν. Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐξεργάγησαν εἰς γέλωτα, καὶ πρὸ πάντων ὁ Σανὶν.

Ἡ Τζέμμα ἐγέλα παραδόξον τινα ἦσυχον καὶ ἐάρεστον γέλωτα, ὅστις συνωδεύετο ὑπὸ ἐλαφροῦ τινος ἀστειοτάτου κιχλισμοῦ... Ὁ Σανὶν κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ τρόπου τούτου, καθ' ὃν ἐγέλα ἡ νεάνις — καὶ θὰ ἐπεθύμει νὰ τὴν φιλήσῃ διὰ τὸν γέλωτά της.

Τέλος ἤρchiε νὰ γίνεταί σκότος καὶ ἡ συνειδήσις του τῷ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ περισσότερον ἐδῶ. Ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἀπεχαρῆτισεν ὅλους καὶ εἰς ἓνα ἔκαστον ἠδύχησεν «καλὴ νύχτα καὶ καλὰς ἀντάμωσες αὐριο» (τὸν Αἰμίλιον ἐνηγκαλίσθη μάλιστα), ἐπορεύθη τέλος εἰς τὸ κατάλυμά του, φέρων μετ' ἑαυτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὴν εἰκόνα τῆς ἄλλοτε μὲν εὐθύμου καὶ παιδρᾶς, ἄλλοτε δὲ σκεπτικῆς, ἡσύχου, ἀδιαφόρου, ἀλλὰ πάντοτε θελκτικωτάτης ταύτης

νεάνιδος. Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της, ὅτε μὲν εὐρέως ἠνεωγμένοι, φεγγυόβολουσιν καὶ λαμπροὶ ὡς ἡ ἡμέρα, ὅτε δὲ ἐσκασιμένοι ὑπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων, μαῦροι ὡς ἡ νύξ, συνώδευον αὐτὸν πανταχοῦ ἀκαταπαύστως καὶ ἐμὶγνόντο κατὰ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον μὲ ὅλας τὰς ἄλλας αὐτοῦ παραστάσεις καὶ εἰκόνας.

Περὶ τοῦ κυρίου Κλύβερ, περὶ τῶν αἰτίων, δι' ἃ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἐν Φραγκφούρτῃ, καὶ ἐν γένει περὶ πάντων, ὅσα εἶχον ἀπασχολήσῃ τόσον πολὺ τὸν νοῦν του κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἡμέραν, οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη σκέψις τῷ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

14.

Ἄλλ' εἶνε ἤδη καιρὸς νὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις περὶ αὐτοῦ τοῦ Σανὶν.

Καὶ πρῶτον, ἦτο νοστιμώτατος νέος. Εἶχεν ὑψηλὸν καὶ συμμετρικὸν ἀνάστημα, εὐάρεστα δὲ εἰ καὶ ὀλίγον τι ἀκανόνιστα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, φιλόφρονας, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, ζανθὴν κόμην καὶ δροσεράν, λευκέρυθρον χροιάν. Ἀλλὰ τὸ μάλιστα ἐλκυστικὸν τοῦ νεανίου τούτου ἦτο ἡ παιδικὴ φαιδρότης, ἡ εὐκρινὴς, πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως μάλιστα ὀλίγον τι ἀφυῆς ἔκφρασις τοῦ προσώπου, ἔκφρασις ἐκ τῆς ὁποίας εἰς προτέρους χρόνους ἀνεγνωρίζοντο ἀμέσως τὰ παιδία τῶν εὐγενῶν τῶν ἡμετέρων στεππῶν, «τὰ παιδία τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν»; ἐν συντόμῳ τὰ τέκνα τῶν ἀγροδιαίτων ἐπατριδῶν, οἵτινες εἰς μέρος τι τῶν γονίμων στεπποιδῶν χωρῶν μας ἐγεννήθησαν καὶ ἐράφησαν καὶ ἐπαχύνθησαν. — Ὁλίγον τι συρόμενος εἰς τὸ βάδιμά του, ὀλίγον τι ψελίζων εἰς τὴν ὀμίλιαν του, μειδιῶν ὡς παιδίον, ὡσάκις τὸν προσητένιζον... τέλος σφριγῶν καὶ δροσερός, ὑγὴς, καὶ μαλακώτατος τὸν χαρακτῆρα — τοιοῦτος ἦτο ὁ Σανὶν. Πρὸς τοῦτοις δὲν ἦτο καθόλου ἀφυῆς καὶ εἶχε μάδη πολλὰ πράγματα. Μετ' ὅλον τὸ ταξιδιὸν του εἰς τὸ ἔξωτερον εἶχε διατηρήσῃ τὴν ζωηρότητα τοῦ πνεύματός του: ἡ ταραχώδης κίνησις ἣτις ἐπεκράτει τότε εἰς τὰ πνεύματα τοῦ πλείστου μέρους τῆς νεολαίας, ἐμεινεν ἐντελῶς ζῆνη πρὸς τὸν Σανὶν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. HEINRICH SCHLIEMANN, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 65).

2. Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΩΝ, ἐκ τῆς Ἑλαιογραφίας τοῦ Ferdinand Barth (ἐν σελ. 69). Ἡ εἰκὼν περισταμίαν σκηνὴν ἐκ τῆς κωμωδίας τοῦ Σαυκσπέρου «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας». Ἐν τῇ εἰκόνι βλέπομεν ἀριστερὰ ἱσταμένην τὴν Πορκίαν καὶ ἀναμένουσαν μετ' ἀνυπομονῆσις τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασανίου, ὅστις μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πρίγκιπος τοῦ Μαρόκου καὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἀραγωνίας ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος εἶχεν ἐκλέξει τὸ χρυσοῦν ὁ δὲ ἄλλος τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον, ἐκλέγει τὸ μολύβδιον κιβώτιον καὶ ἀνοίξας αὐτὸ ἀναγινώσκει.

«Ἄπ' τὴν θεωρίαν σὺ δὲν ὀδηγεῖσαι,
«κ' εἰς τὴν ἐκλογὴν σου τυχρὸς θὰ εἰσαι
«Σ' ἔδωκεν ἡ Τύχη, ὅτι ἀπαιτεῖς
«μὲ αὐτὸ ἀρκέσου κ' ἄλλο μὴ ζητῆς.
«Μὲ τὴν ἐκλογὴν σου ἂν εὐχαριστῆσαι
«κ' ἂν εὐτυχισμένος τῶρα θεωρῆσαι,
«στρέψου πρὸς τὴν νεάν, γύρισε ἰδὲ τὴν
«καὶ ὡς ἰδικὴν σου γλυκοφίλησέ την.»
Ματὰφρασίς ὑπὸ Δαρμ. Βικέλα.

3. ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ. Κατὰ τὴν ἑλαιογραφίαν τοῦ A. Siemiradzki (ἐν σελ. 73).

Ἦτο αἰθρία, διαυγὴς ἡμέρα φθινοπώρου καὶ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ ἡλίου κατηύγαζε τὴν Ῥώμην μὲ τὰ ἀπαστράπτοντα ἐκ μαρμάρου οἰκοδομήματά της, μὲ τὰ

μαγευτικὰ τῆς περὶχωρα, μὲ τὰς ἀγροτικὰς ἐπαυλῆς της. Ἐν τῷ εὐρυχωρῷ κήπῳ, τῷ περιβάλλοντι τὴν ἐπαυλὶν τοῦ Ῥωμαίου γερουσιαστοῦ Σεμπερίου, περιεπάτου βραδέως ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων ἡ Φλαβία καὶ ἡ Διοτίμα, αἱ θυγατέρες τοῦ γερουσιαστοῦ. — Τέλος κορεσθεῖσαι τῶν θελημάτων τῆς φύσεως, ἐκάλεσαν ἐξω τὴν αἰθίοπα δούλην των: «Ἐλα νὰ μᾶς τραγουδήσῃς λιγάκι μὲ τὴν λύρα καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσῃς.» Καὶ ἡ δούλη ἤρchiε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ κρούῃ τὰς χορδὰς τῆς λύρας, ἐνῷ ἡ μελαγχροινὴ Φλαβία ἐν ζωγραφικῇ θέσει ἐτοπώθειτῃ ἐπὶ τῆς αἰώρας, τῆς κρεμασμένης ἀπὸ τῶν εὐρέων κλάδων τοῦ δένδρου, ἡ δὲ ζανθὴ Διοτίμα ἐλαφρῶς κρατουμένη ἀπὸ τῶν σχοινίων, ἐκαθέσθη παρὰ τῇ ἀδελφῇ αὐτῇ. Ἡ δούλη ἤρchiε νὰ ᾄδῃ πρὸς τὴν λύραν μὲ ἀδύνατον καὶ μόλις ἀκουομένην φωνήν, καθ' ὅσον ὁμως προῦχώρει καὶ αἱ εἰκόνες τοῦ ὅσματος ἐξελίσσοντο ζωηραὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς, ἡ φωνὴ της ἐγίνετο ὁλονὲν ἰσχυρότερα καὶ αἱ χεῖρες ὁλονὲν ἰσχυρότερον ἐκρουον τὰς χορδὰς τῆς λύρας. — Σκυθρωπαὶ καὶ συγκεκινημέναι ἀκροῶνται αἱ δύο ἀδελφαὶ τὸ ἄσμα τῆς δυστυχούς αἰθίοπος, ἀναλογιζόμεναι πόσον ἀλγεινὸς ἦτο ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τῶν συγγενῶν της καὶ πόσον πικρὰ ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἄλλη τις χορδὴ ἐκρούσθη ἐλαφρῶς εἰς τὰ στήθη τῶν δύο ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ ὅσματος τῆς δούλης.

4. ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΚΠΙΛΗΞΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Szirmai Antal (ἐν σελ. 76).